

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

Big business in Vlaanderen: vastgoed De volgende vastgoedzeepbel?

In deze nieuwsbrief:

Uplace een “beleving” (blz. 2) *	* Criminalisering van Koerdisch verzet (blz. 17)
*Nieuwe koers ECB (blz. 5) *	* Voor de vrijlating van Khalida Jarrar (blz. 18)
Eigenzinnige Kijk van het P.D.F. (blz. 8) *	* Strategische keuzes (blz. 19)
De linkse Waalse beweging (blz. 14) *	* Colofon en kalender (blz. 22)

Ruimtelijke ordening

Uplace wordt een “beleving” zegt bouwpromotor B. Verhaeghe

Hebben de Vlaamse parvenu's uit de bouwsector de macht overgenomen in Vlaanderen? Het zijn hoogtij dagen in Vlaanderen voor de “wonderboys” met hun winkelcomplexen. Vlaanderen dichtbevolkt, met veel fileleed, fijn stof, weinig groen in en rond de steden, wordt nog voller met beton, stenen en auto's. Zeker in de noordelijke Vlaamse Rand van Brussel. Er zijn voorbeelden hoe stedelijke centra het is vergaan wanneer in de onmiddellijke omgeving, vlak buiten de centra, een monster van een winkelcentrum wordt neergeploft. Vlakbij Antwerpen in Wijnegem is er een gedrocht. Wie de effecten op de stadscentra wil leren kennen moet maar eens wandelen in de ooit bloeiende winkelstraten van Antwerpen en omgeving. De Abdijstraat in Hoboken was ooit een prestigieuze winkelstraat. Ook de Bredabaan in Merksem. En nu? Het zijn marginale, groezelige oorden geworden, getto's zonder sociale mix. Twintig kilometers ten Westen van Antwerpen zie je hetzelfde in het stadje Sint-Niklaas. Het aan de rand van de stadskern gelegen 'Koopcentrum Waasland' , vlakbij de autosnelweg E17, heeft het centrum leeggezogen. Verkrotting loopt als etter uit de zweer van verminkte winkelstraten ondanks een cosmetische opknopbeurt. Deze en andere voorbeelden hebben de Vlaamse regering niks geleerd. De politieke klasse in Vlaanderen heeft beslist dat de leefbaarheid van onze kleine en grote steden geofferd wordt op het altaar van het gouden kalf van de bouwpromotoren, buitenlandse investeringsgroepen, aannemers en de autolobby.

Het project *Uplace* staat nu op de agenda van de in Zürich wonende Vlaamse bouwpromotor Bart Verhaeghe. (Hij heeft ook nog een speeltje als de voetbalploeg Club Brugge, zijn spelers worden aangemaand onder elkaar Engels te spreken. Als hij aanwezig wil zijn op een match vliegt deze 'Vlaming' met zijn privé-jet vanuit zijn woonst in Zwitserland naar de vlieghaven Kortrijk-Wevelgem, het Texas van Vlaanderen). *Uplace* zal een complex worden op 11 hectare, in Vlaams Brabant, Machelen, vlakbij de Brusselse Ring en de spoorverbinding. In het project wordt voorzien in 27.000m² café's, cinema, en theater; 20.000 m² hotel, 55.000 m² handelsoppervlakte, 40.000 m² kantoren en niet minder dan 6.000 parkeerplaatsen. Het gaat om een investering van

600 miljoen euro waarvan 40% buitenlands geld. Het wordt “Een beleving” orakelt Bart Verhaeghe. Dat zal wel. Het “fileleed” en uitstoot van fijn stof dat nu al groot is op de Brusselse Ring zal van ‘Uplace’ een unieke “beleving” maken voor automobilisten, astmalijders, winkeliers in de nabijgelegen steden,... De “beleving” van de lokale middenstand, de stadscentra van Mechelen, Vilvoorde, Zaventem en Leuven en slecht betaalde werknemers, gedropt door een of ander interimkantoor, zal in een vat van onverschilligheid vallen bij Bert Verhaeghe. Nochtans was er tegen dit “belevingsproject” van Bart Verhaeghe breed maatschappelijk verzet: van milieugroepen, over burgemeesters tot de Unie van Zelfstandige Ondernemers (Unizo). Niks mag baten. De Vlaamse regering heeft groen licht gegeven voor Uplace. 248 miljoen overheidsgeld zal voor mijnheer B. Verhaeghe en zijn project gemobiliseerd worden. Prof. em. Paul De Grauwe spreekt over *“crony kapitalisme”*, een vervlechting van politieke wereld en zakenleven in dienst van deze laatste. In tijden van budgettaire krapte zoals wordt gezegd, een schande. Hoeveel schoolgebouwen, rusthuizen, sociale woningen zouden hiervan niet kunnen betaald worden? De tegenstanders geven zich niet gewonnen. En met reden. Het voorgestelde ruimtelijk plan wordt gevolgd door een openbaar onderzoek. Voor een gebeurlijke goedkeuring kunnen tegenstanders het aanvechten bij de Raad van State: er moet nog een nieuwe milieuvergunning afgeleverd worden. Het laatste woord is hierover nog niet gezegd.

In Vlaams Brabant kan het echter niet op. Er staat nog veel meer te “beleven”. Er zijn nog twee vanuit Brusselse, francofone geïnspireerde megawinkelcentra gepland en een nationaal voetbalstadion. Het project *“Just under the Sky”*, *“Neo”* (Heizelvlakte) en een nieuw voetbalstadion op Parking C van het Heizelstadion waar vooral de Brusselse voetbalclub Anderlecht zijn voordeel mee zal doen. Onderhuids is er ook een gevecht bezig tussen de Vlaamse-Angelsaksisch geïnspireerde Verhaeghe en cs. en de francofone bouwpromotoren uit de Brusselse milieus die de twee vernoemde megashoppingcentra willen neerpoten ten noorden van Brussel. Unizo-voorzitter Karel Van Eetveldt gaat hevig tekeer tegen Uplace, maar is zeer stil als het over de Brusselse projecten gaat. Alhoewel het over dezelfde argumenten gaat. Niet verwonderlijk, want hij leunt sterk aan bij het Brusselse milieu als supporter van RSC Anderlecht, en is trouwe

abonnee in de “business seats” van de club. Hetzelfde met de sociaal-democraten. Ze waren er in 2009 bij in de Vlaamse regering onder minister-president Kris Peeters toen het Uplace dossier met welwillendheid werd behandeld. Nu gaat de Leuvense burgemeester Louis Tobback hevig tekeer tegen Uplace, maar zijn Brusselse partijgenoot en excellentie Pascal Smet steunt volop de Brusselse megashoppingmonsters waarover boven sprake. En het Neo-project is een kind van ex-burgemeester Freddy Thielemans eveneens een sociaal- democraat (PS). Het kluwen dat achter deze projecten schuil gaat doet sommigen in Brussel terugdenken aan de manoeuvres van wijlen Paul Van den Boeynants en Charlie De Pauw veertig jaar geleden. Er hoeft hier geen tekeningetje bij gemaakt te worden dat de *al grote verfransingsdruk vanuit het Brusselse op Vlaams-Brabant hiermee nog een extra dosis zuurstof wordt gegeven*. Deze drie projecten zijn als de pest en cholera vor het Vlaams karakter van de regio ten noorden van Brussel.

Het donkerblauwe 'Vlaams-nationalisme' van de N-VA zakt andermaal door de bodem. Zij vervoegen, met nog meer ijver, de cultuur en praktijken van de bestaande belgicistische politieke klasse in dienst van bouwpromotoren. In plaats van aan *natieopbouw* te doen, door het voorziene gemeenschapsgeld aan sociaal nuttige doeleinden te besteden, door het ontwikkelen van sterkere Vlaamse centrumsteden, het uitbouwen van een fijnmazig sociaal weefsel in de stadskernen in Vlaams Brabant, kiezen ze onbeschaamd voor de vastgoedparvenu's, “Invest-company's” en betonstorters en nog meer dichtslibbende autowegen. Hoog tijd dat er in Vlaanderen een nieuwe progressieve Vlaamse beweging het anti- volkse pseudo-Vlaams-nationalisme van de N-VA-Voka en cs van antwoord dient.

Woonproblematiek

De nieuwe koers van de ECB: hoe meer geld, hoe meer... armoede

Bijdrage van V-SB-lid KDL.

Temidden van de heisa rond de terreurdreiging en de haast hysterische reactie van de Europese politieke wereld op de verkiezingen in Griekenland, kondigde de Europese Centrale Bank een nieuwe koers in het monetair beleid aan. Het was op zich een belangrijk gegeven maar bleef hooguit twee dagen in de media hangen. De ECB zou voortaan zelf waardepapier opkopen van de staten, dat wil zeggen, staatsschuld overnemen, ter waarde meer dan een biljoen (dat is duizend miljard) euro. Of zoals het ook wordt geformuleerd: vers geld in "de economie" injecteren. Weinig aandacht voor de zaak, bovendien werd het nieuwsbericht de wereld ingestuurd met een niet mis te verstane boodschap tussen de lijnen: alles komt wel in orde, zolang u maar vertrouwen hebben in de juiste bevriende partijen en niet te veel vragen stelt (kennelijk hadden de Grieken de boodschap niet begrepen). Het nieuwe beleid van de ECB is eigenlijk een schuldbekentenis: het economisch beleid van de voorbije jaren heeft gefaald - anders was de operatie niet nodig. Maar of het nieuwe beleid dan beterschap gaat brengen is maar de vraag. De gevolgen van zo'n monetaire "quantitative easing" kunnen groot zijn, maar niet noodzakelijk positief... Maar het komt niet onverwacht, want eigenlijk past deze démarche in de lijn van het economisch beleid van de voorbije decennia, dat ons net in de crisis bracht: het opblazen van steeds weer nieuwe financiële zeepbellen.

Eén gebied waar dit type beleid, volledig geschoeid op neoliberale leest, goed voelbaar is, is de woonmarkt. Dé markt bij uitstek die van armoede een heel concreet en accuut probleem kan maken. Het is geen geheim dat de huurprijzen de voorbije jaren nogal sterk gestegen zijn. Overal in Vlaanderen, en in heel West Europa. Zelf woon ik in een klein appartement in een buurt in Antwerpen die al meerdere decennia de reputatie van een "moeilijke" buurt heeft. Veel migranten, veel armoede, en tot voor kort ook veel junkies en dronkelappen die de straten en pleinen onveilig maakten. Tien jaar geleden, toen ik hier kwam wonen, begon het stadsbestuur (toen nog onder Janssens) met een grote opkuisactie. Een aantal culturele "hot spots" werden hier ingeplant, zoals de nieuwe grote hoofdbibliotheek van Antwerpen. Daarnaast werd een plan opgesteld om oud vastgoed op te kopen en te renoveren en eventueel te vervangen met nieuwbouw. "Herwaardering van de buurt", zeg maar. Een alcoholverbod dat nog onder Janssens werd ingevoerd en het sluiten van de "free clinic" hier joeg alvast de drugsverslaafden en de alcoholici weg, en het moet gezegd, de buurt is er veel rustiger en veiliger op geworden. Dank u vriendelijk, stadsbestuur. Die junkies en opringerige zatlappen zijn nu

waarschijnlijk een andere buurt gaan lastig vallen, maar dat is mijn probleem niet. De middenstand is er hier alleszins niet rouwig om. Door het beleid van investeren in "stadsvernieuwing" is er de voorbije tien jaar wel heel wat veranderd, en redelijk ingrijpend. Zelf had ik het geluk van een goede huisbaas te hebben, die me al die jaren aan de huurprijs van tien jaar geleden liet huren. De man had echter zelf migratieplannen en het gebouw is dus onlangs verkocht aan een vastgoedbedrijf dat, u raadt het al, de boel gaat renoveren. Alle bewoners kregen dus hun opzeg. Op zich vind ik dat niet erg, het huis was eigenlijk wel aan renovatie toe. Dus mag ik op zoek naar een nieuwe woonst. Op huizenjacht naar een nieuw appartement, niet te ver uit de stad om mobiliteitsredenen.

En zo ondervond ik aan den lijve de gevolgen van het huisvestingsbeleid, gevolgen die ik de voorbije jaren al meermaals had opgemerkt in de buurt. Het beleid van het stadsbestuur was en is er helemaal niet op gericht om armoede en woonproblematiek aan te pakken, maar een nieuwe vastgoedgeepbel op te pompen. De investeringen in het huizenpatrimonium hier hadden het perverse effect dat de huurprijzen sterk stegen en daardoor steeds meer armere mensen gewoon financieel werden uitgedreven. De "opwaardering" van de buurt kwam neer op het aantrekken van een iets meer gegoede middenklassepubliek, en het uit de stad jagen van de armere bevolking (te merken aan de recente komst van een aantal middenklasse-horecazaken). Het hele beleid was op maat van de vastgoedsector geschreven. En inderdaad, er staan hier tegenwoordig nogal veel huizen te koop. Een deel raakt ook wel verkocht, al duurt dat soms lang (mijn huis stond meer dan een jaar te koop). Verschillende vastgoedmakelaars zijn onlangs trouwens begonnen met reclamecampagnes in de buurt om mensen te doen aanzetten hun huizen te verkopen (met het oog op renovatie en nieuwbouw). Men zou de indruk krijgen dat het deze buurt economisch voor de wind gaat. Het heeft er echter alle schijn van dat dat slechts schone schijn is: er wordt op snel tempo een vastgoedgeepbel opgepompt. Merkbaar in deze buurt, maar zeker niet uniek, het is het economisch model dat overal in de Westerse wereld wordt

toegepast, nadat het eerder al in de VS met veel succes... faalde en crashte. Ik moet nu zelf op zoek naar een appartement, en stel vast dat ik voor gelijkaardige grootte en oppervlakte op sommige plaatsen zelfs tot 75% meer ga moeten betalen. En ik beschuldig "Europa" ervan de oorzaak te zijn.

Wat heeft dit alles nu met de ECB en het nieuwe monetaire beleid te maken? Wel, als de centrale banken aankondigen dat ze "geld gaan injecteren in de economie" (via programma's met verschillende fancy klinkende namen), dan wil dat eigenlijk zeggen dat de virtuele drukpersen worden aangestoken om geld tevoorschijn te toveren - en dat mag je gerust letterlijk nemen, dat geld komt letterlijk uit het niets tevoorschijn. Op zich niet noodzakelijk slecht, in bepaalde omstandigheden kan dit nuttig zijn als het wordt geïnvesteerd in reële economie. Maar dat is niet wat er de voorbije jaren is gebeurd, nergens in de wereld, en ook niet wat er nu zal gebeuren. Dit nieuw tevoorschijn geflitst kapitaal zal dienen om net die speculatieve zeepbellen op te pompen die ons nu al spectaculair stijgende woonkosten hebben opgeleverd. Het is een vreemde paradox: an sich zit de economie in een deflatoire crisis, maar de inflatie is hoog. En het is ondertussen ook al duidelijk dat net het oppompen van die zeepbellen de deflatie veroorzaakt: onnoemelijk veel welvaart verdwijnt uit de zakken van de gewone bevolking naar het groeiende zwarte gat van de financiële lobbygroepen.

Armoedebewegingen klagen terecht de woonproblematiek aan en vragen dikwijls een grotere investering in een sociaal woonbeleid. Een investering die inderdaad dringend nodig is. Maar het zal dweilen met de kraan open zijn als de problemen niet bij de bron worden aangepakt. Het fundamentalisme van de neoliberale elites is de oorzaak van dit probleem, en zelfs vanuit een zuiver klassiek-liberaal oogpunt is de huidige situatie al lang niet meer te verantwoorden, van een "vrije markt" waar iedereen naar verluid vrijheid van keuze zou moeten hebben is al helemaal lang geen sprake. Als die vrijheid er ooit al geweest is natuurlijk.

Ondertussen krijgt de vastgoedlobby er extra steun bij vanuit de Belgische federale regering: de 'indexsprong' die voor de lonen werd ingevoerd, zal niet gelden voor de huurprijzen. Die mogen verder geïndexeerd worden. Anders gezegd, de lonen gaan in relatieve termen omlaag, de huur mag daarentegen stijgen. De officiële inflatie is weliswaar heel laag dus een indexsprong zal *an sich* geen grote operatie zijn, voorlopig toch niet (de reële inflatie is overigens wel hoger). Maar deze vrijstelling voor de vastgoedsector toont weer eens aan in wiens belangen feitelijk wordt geregeerd...

Sociale beweging

***De eigenzinnige kijk
van het Priester Daensfonds***

In het kader van de viering 175 jaar Daens, verscheen bij het Priester Daensfonds een document, getiteld "de eigenzinnige kijk van het PDF op maatschappij en armoedebestrijding". Een document dat in een achttal hoofdstukken een visie op economie, politiek en samenleving weer geeft. V-SB werd eerder al uitgenodigd voor een debat over het document, en in deze bijdrage willen we iets dieper op het werkstuk in gaan, omdat het de aandacht zeker waard is.

Eerst en vooral moet toch vastgesteld worden hoe in de 'gevestigde' christen-democratische middens de viering zonder enige aandacht lijkt te passeren. Vanuit CD&V, erfgenaam van de Katholieke Partij waar Daens tegen ageerde, hoeven we natuurlijk geen aandacht te verwachten. Maar ook binnen de bredere christelijke arbeidersbeweging lijkt de figuur en het gedachtengoed van Daens wat verloren te zijn geraakt. De V-SB, als beweging die zich evenwel uitdrukkelijk socialistisch omschrijft, is echter van mening dat in de huidige context van de neoliberale crisis net in die kringen meer aandacht zou moeten komen voor een van de spilfiguren van de geschiedenis van de sociale bewegingen in Vlaanderen. Te meer daar het document dat het Priester Daensfonds zelfs de sociaal-democratie van vandaag 'links voorbij steekt', op sociaal en economisch vlak. Vanuit een 'zuivere' socialistische invalshoek zouden we zeker nog heel wat theoretische commentaren kunnen plaatsen bij dit document maar dat is een polemiek die op dit moment wellicht weinig nut heeft. De concrete voorstellen die in het werkdocument staan, zijn in de context van de huidige dominante politieke ideologie al haast 'revolutionair' op zich. Toch willen we het Priester Daensfonds wijzen op eventuele bijkomende denk pistes. Het fonds heeft immers te kennen gegeven dat het werkstuk zeker nog niet af is.

Wat opvalt is dat het werkdocument een veel bredere visie op armoede heeft dan louter symptoombestrijding. Er is zelfs geen apart hoofdstuk over armoedebestrijding omdat dit thema in de visie van het document juist allesomvattend is. In verschillende hoofdstukken (o.m. over democratie, huisvesting, migratie en milieu) worden oorzaken diepgaander onder de loep genomen dan het geval is met het bestaande beleid (of non-beleid) rond armoedebestrijding. Het fonds "benadert armoede niet als een apart of geïsoleerd fenomeen" lezen we in het document. We lichten er enkele hoofdstukken uit.

Democratie

Wat het hoofdstuk democratie betreft, valt alvast de oproep voor een versterkte en meer participatieve democratie op. Democratie, als sleutel tot het aanpakken van armoede en economische malaise. De crisis wordt terecht aan neoliberale politieke beslissingen toegeschreven en niet zomaar als 'onvermijdelijk' voorgesteld. Een versterken van de democratie is een belangrijke stap naar een socialer beleid. Al wordt dit niet in alle consequenties doorgetrokken. De opmerking "aan besparen valt niet te ontkomen" is nogal ongelukkig, en wijst op een aanvaarden van een aantal dogma's uit het mainstream economische denken. Maar er wordt dan wel gelukkig gewezen op een alternatief voor de huidige 'austeriteit'. Er wordt gewezen dat heel wat economische hefboomen uit handen werden gegeven, zowel aan privé als aan 'Europa', en dat die terug in eigen handen moeten.

Concrete hervormingen die in het document worden voorgesteld zijn: de republikeinse staatsvorm (een idee dat in de christen-democratie geheel verdwenen lijkt), het tegengaan van de cumul van bestuursposten, het omkeren van de neoliberale hervormingen van de voorbije decennia (dereguleringen, privatiseringen), bevoegdheden weer terugnemen van volstrekt ontransparante en ondemocratische supranationale instellingen, lokale bestuursniveaus dwingen om burgers bij hun beleid te betrekken. En dat alles kan pas bereikt worden met democratische, vreedzame sociale actie. Het document waarschuwt dan ook voor intimidatie vanwege staatsrepressie. Opvallend is dat er wordt gewezen op de noodzaak aan democratie in de 'drie peilers van de samenleving': naast overheid en bevolking, ook de economie. Economische democratisering, door onder meer sterker toezicht vanwege de democratische overheid op 'de markt', maar ook ruimte geven aan coöperatieve alternatieven voor het kapitalisme.

Wat 'democratie' betreft gaat dit document een pak verder dan we binnen de traditionele sociaal- en christen-democratie horen. Maar toch wel een paar suggesties: welke concrete stappen ziet het Priester Daensfonds mogelijk? De aanzet is er zeker, maar klinkt eerder voorzichtig. Participatieve democratie, betekent dat bijvoorbeeld het invoeren van referenda? Wijkvergaderingen? En welke rol spelen de media daarin, niet onterecht wel de 'vierde staatsmacht' genoemd? Democratisering van de media is, in een tijdperk van toenemende monopolisering enerzijds maar ook toenemende technische mogelijkheden anderzijds, een belangrijk vertrekpunt voor democratie in het algemeen.

Huisvesting

Huisvesting als hefboom voor welzijn, gezondheid en sociale cohesie, zo luidt de titel van het tweede hoofdstuk. En opnieuw steekt het document de sociaal-

en christen-democratie van vandaag links voorbij. De publieke ruimte en de huisvesting mogen niet - zoals meer en meer het geval is - aan 'de vrije markt' worden overgelaten. Stadsvernieuwing is een sociaal gegeven, en mag niet aan de (speculerende) vastgoedsector worden overgelaten. Een sociaal woonbeleid mikt op 'stadsinbreiding' en wijkverdichting, met onder meer aanpak van de leegstand, tegengaan van ghettovorming, duurzame renovatie, recyclage van (bouw)materiaal en uiteraard meer sociale huisvesting. Dit alles ook binnen een lange termijnvisie die de aanpak van ecologische en klimatologische problemen vooropstelt. Het Priester Daensfonds stelt een voordelig krediet voor vanuit de banksector voor duurzame woningbouw. Wat ons inziens hier ontbreekt maar misschien eerder in het algemene economische luik hoort, is de mogelijkheid van het oprichten van een Vlaamse publieke bank die daarvoor ingeschakeld kan worden. De banksector zoals die vandaag bestaat is immers niet gericht op zo'n duurzame en sociale investeringen in vastgoed, enkel op het oppompen van nieuwe zeepbellen.

Huisvestingspremies mogen de ongelijkheid niet aanscherpen, meent het Fonds. Woonbonussen zijn een slecht instrument, de middelen kunnen beter aan sociale huurwoningbouw besteed worden. Daarvoor moet ook het landschap van huisvestingsmaatschappijen hervormd worden. Er dient één sociale huisvestingsmaatschappij te komen die een efficiënt beleid kan uitwerken (wij zouden dit opnieuw koppelen aan de oprichting van een publieke bank), en ook de wachtlijsten moeten gecentraliseerd worden. Verder stelt het document nog een aantal maatregelen voor zoals aansluiting bij het huurgarantiefonds, huursubsidies vanwege sociale verhuurkantoren voor mensen op een wachtlijst, een sociale begeleiding, wonen met ondersteuning voor meer kwetsbare mensen (bvb. met een handicap), en groepswonen. Misbruik in de woningmarkt, zoals huisjesmelkerij, moet hard aangepakt worden. Ook moet er werk worden gemaakt van een definitieve en structurele oplossing voor de daklozen, dat wil zeggen de mogelijkheid van permanente opvang. Bij deze nog een suggestie: daklozen hebben vaak het probleem dat ze niet aan werk geraken omdat ze geen vast domicilie-adres hebben. Een zuiver administratieve kwestie met verstreckende gevolgen. Permanente opvang moet ook de mogelijkheid geven aan daklozen om een officiële domicilie op dat adres te verkrijgen, eventueel gekoppeld aan een actieve begeleiding in de zoektocht naar werk.

Ook openbare ruimte neemt een belangrijke plaats in in de visie van het Priester Daensfonds. In plaats van steeds meer grond tot bouwgrond te transformeren, is inbreiding en compacter wonen de weg naar een degelijk huisvestingsbeleid (wij zouden dit punt van inbreiding trouwens willen veralgemenen, denken we maar aan de havens).

Tenslotte durft het document het aan om te wijzen op het groeiende probleem van de sociale dumping in de bouwsector, waarbij goedkope werknemers (uit het buitenland, dus met een sterke taalhandicap) zwaar worden uitgebuit. Dit is ontoelaatbaar. Wij zouden hier opnieuw verwijzen naar de noodzaak van een publieke bank of investeringsfonds, dat in de statuten de verplichting opneemt enkel bouwbedrijven in te schakelen die in orde zijn met het arbeidsrecht (en waar dan ook controle op is).

werkgelegenheid

In het derde hoofdstuk gaat het document in op werkgelegenheid en fiscaliteit. Het PDF klaagt de evolutie van het ondernemerschap naar het moderne beurskapitalisme aan, dat niet langer is gericht op behoeftebevrediging maar op puur winstbejag. Een en ander hangt natuurlijk af van hoe men begrippen definieert. Vanuit een meer theoretische socialistische invalshoek zien we weinig nut in het onderscheiden van 'goed' en 'slecht' ondernemerschap, de huidige tendensen van het kapitalisme zijn wetmatigheden in dat economisch systeem die al door Karl Marx werden voorspeld. Binnen een economisch model van mondiale concurrentie is groei de voorwaarde om te overleven voor elk bedrijf, ongeacht eventuele persoonlijke voorkeuren en gevoelens van ondernemers. Maar het Daensfonds heeft wel overschot van gelijk als het de tendens naar 'virtualisering' van de economie aanklaagt. Van een economie die gebaseerd is op reële diensten en nijverheid is het kapitalisme aan het evolueren naar een economie van speculatie, waarbij de effectieve 'markt' waar, volgens aloude liberale theorieën, noden en aanbod samen komen van geen tel meer is. Het Priester Daensfonds mikt op een verantwoord ondernemerschap en een rechtvaardige fiscaliteit die deze virtuele economie weer aan banden legt. Alle belastingsconstructies die privileges scheppen moeten aangepakt worden. Het document wijst er op dat kleine bedrijven vaak dubbel zoveel belastingen betalen als grote. Een onevenwicht dat zelfs naar klassiek-liberale normen als onrechtvaardig zou erkend moeten worden. De belastinglat (aftrekposten allerhande) en de patronale bijdragen dienen gelijk te zijn. Daardoor kan de belastingdruk op de gewone bevolking naar omlaag. Daarnaast moet rechtspraak weer gedemocratiseerd worden, dat wil zeggen dat het afkopen van een veroordeling of straf (een luxe weggelegd voor wie het geld daarvoor heeft) moet aan banden gelegd worden.

Het document is verder ook kritisch voor de niet-aflatende propaganda over te hoge loonkosten, en dat is toch ook wel uitzonderlijk vandaag de dag, waar een consensus over dit dogma lijkt te bestaan, en er amper wordt gekeken naar de vermogens. Een eerlijke fiscaliteit is van veel groter belang dan de zogenaamd te hoge loonkosten.

Het Priester Daensfonds ziet overigens een economische groeipool in de hernieuwbare energiesector. Energiecoöperatieven met lokale verankering zijn

daarbij een hefboom. V-SB pleit wat dat betreft voor een vergaande hervorming of socialisering van de energiemarkt, met in de eerste plaats het weer hernationaliseren van de kerncentrales onder een nationale energiemaatschappij zodat de grote winsten die Electrabel (GDF-Suez) nu boekt kunnen aangewend worden voor een duurzaam energiebeleid. Verder moeten ook gemeentelijke overheden volgens het P.D.F. een tewerkstellingsplan opzetten rond de sociale economie, waar nog een grote groei mogelijk is.

Nog een aantal voorgestelde beleidsmaatregelen, die in ver vervlogen tijden hun weg naar de sociaal-democratie zouden gevonden hebben: ongelijkheid wegwerken tussen statutairen en contractuelen (oppassen dat dit geen nivellering naar beneden wordt!), de loonspanning drastisch beperken, vormen van medebeslissingsrecht in bedrijven (en coöperatieve bedrijfsvormen) promoten, het beperken van tijdelijke interimcontracten, het optrekken van de laagste vervangingsinkomens tot de armoedegrens, enz.

Bijzonder opvallend is dat het Priester Daensfonds ook oproept tot het vormen van een eenheidsvakbond, over de aan de drie 'traditionele' partijen verbonden zuilen heen. Gelet op de machtsverhoudingen in dit land zou dat een heuse syndicale revolutie betekenen.

En al even opvallend is dat het Priester Daensfonds kritisch is voor het monetair beleid van de Europese Centrale Bank, die al meerdere jaren de rente lager dan de reële inflatie houdt en daarmee een collectieve taks op de sparende bevolking heft.

Migratie

Het Priester Daensfonds zet zich af tegen "het afschuiven van onze samenlevingsproblemen op nog zwakkeren" en discriminatie van migranten. Maar anders dan we te vaak horen in brede 'progressieve' kringen gaat het om meer dan alleen maar een vermanende en moraliserende vinger naar 'het racisme'. Het neokolonialisme en de oorzaken van de grootschalige migratie moeten aangepakt worden, in plaats van de migranten zelf te viseren. "Eenieder moet in eigen land een waardig leven kunnen leiden", vat de visie eigenlijk nog het best samen. Dat impliceert immers sociale rechtvaardigheid op internationaal niveau, en het Priester Daensfonds koppelt dit meteen aan het pacifisme van de "nooit meer oorlog" eis van na de Eerste Wereldoorlog. De oorlogsindustrie moet aan banden gelegd worden en eventuele militaire interventies moeten strikt beperkt blijven tot humanitaire hulp en vredeshandhaving. Al moet natuurlijk wel opgemerkt worden dat juist dit de argumenten zijn van menige interventie van de voorbije jaren die net het omgekeerde hebben bewerkstelligd. Het Fonds koppelt migratiebeleid aan ontwikkelingssamenwerking, met als redenering dat uitsluiting en discriminatie ook 'ginder' moet aangepakt worden. Het versterken van de volkssoevereiniteit

en de democratie in de landen van oorsprong van migratie kan de economische migratie beperken, zodat 'capabele' werkkrachten de lokale samenleving en economie kunnen uitbouwen. Maar dat geldt ook bijvoorbeeld voor vrije vakbondswerking.

Wat de migranten die hier zijn betreft, wil het fonds een tweerichtingverkeer. De overheid moet alle vormen van discriminatie tegen gaan en de rechten van migranten waarborgen, maar het integratiebeleid mag anderzijds niet vrijblijvend zijn: "de opleidingen Nederlands voor anderstaligen blijven te vrijblijvend, te weinig intensief, te kort en te veel versnipperd". Samenhangend met het internationaal beleid, moet asielbeleid er ook op gericht zijn "om een terugkeer naar het thuisland van een migrant een meerwaarde te geven". Een asielzoeker die naar zijn land terug trekt gewapend met een extra bagage aan opleiding, kennis en middelen zou inderdaad een onderdeel van 'ontwikkelingshulp' kunnen zijn dat lokale problemen beter aanpakt dan eender welke militaire interventie ooit zou kunnen bereiken.

Het werkdocument heeft het verder nog over betaalbaar onderwijs en cultuur, mobiliteit, gezondheidszorg en geestelijk welzijn. Stuk voor stuk domeinen waar armoede zich heel hard en concreet kan laten gelden. Zoals gezegd is er geen apart hoofdstuk specifiek over armoedebestrijding, omdat het bestrijden van armoede immers een totaalverhaal is, een maatschappelijk probleem dat niet aan te pakken valt met een staatssecretaris extra maar dat veel dieper ligt, tot in de fundamenten van het maatschappelijk, politiek en economisch stelsel. Dit document van het Priester Daensfonds is op dat vlak alvast veel diepgaander dan de holle retoriek van de meeste politieke partijen in dit land. Het valt te hopen dat de brede sociale beweging het oppikt.

Alle info op <http://www.daens175.be>

De volledige brochure kan voorlopig gedownload worden van de site van SD&P in Aalst:

<http://www.sdenp.be/wp-content/uploads/2014/11/De-eigenzinnige-kijk-van-het-Priester-Daensfonds-democratie.pdf>

Wallonië

Komt er terug leven in de linkse Waalse beweging?

In Europa komen vele volkeren in verzet tegen de sociale bloedbaden die het neoliberal besparingsbeleid aanricht en de democratische beslissingsmacht en soevereiniteit van de Europese volkeren uitschakelt. De jongste Europese verkiezingen in mei 2014 waren een eerste opoffer voor de traditionele politieke partijen. Soevereinistische bewegingen zijn vandaag sterk vertegenwoordigd in het Europees parlement en het is een kwestie van tijd om op nationaal vlak, in de thuisbasis van deze bewegingen, hun democratisch draagvlak te zien groeien. In Griekenland veroverden ze zelfs, enkele weken geleden, voor het eerst in Europa, de regeringsmeerderheid na een klinkende overwinning van het links-soevereinistische Syriza o.l.v. Alexis Tsipras. Ook in andere landen, onder meer in Spanje met Podemos voelt de traditionele politieke elite de opkomende tegenwind. Hoe is de situatie bij onze dichtste zuiderbuur Wallonië? Zijn er in Wallonië sociale krachten aanwezig die kunnen aansluiten bij de grote trend bij de Europese volkeren die zich afzet tegen de EU en het totalitarisme van de oligarchie van banken, mno's en hun politieke handlangers?

Het linkse Waalse regionalisme heeft ooit invloedrijke en gezaghebbende woordvoerders gehad. Wat de Europese volkeren vandaag scherper en scherper aanvoelen hebben de Walen al eens mogen meemaken: hoe zij leeggeroofd werden door de Brusselse holdings, de Generale en het industrieel patrimonium zagen ten onder gaan zonder nieuwe toekomstgerichte investeringen terwijl de Davignons fortuinen hebben opgebouwd. De Waalse haan en vakbondsvlaggen zijn in het naoorlogse Wallonië tot op vandaag op een evidente manier aanwezig in betogingen. Linkse en Waalse strijd zijn voor belangrijke stromingen in Wallonië Siamese tweelingen. Pro memorie verwijzen we in dit verband naar twee uitgesproken linkse wallinganten. We denken aan de syndicale leider André Renard en de linkse intellectueel Jacques Yerna. André Renard was een pur sang charismatische syndicalist. Geboren in 1911 was hij in 1936 mee in de eerste rijen voor de strijd voor de 40-urenweek, hij was Waals verzetsstrijder tijdens de nazi-bezetting en ijverde na de oorlog voor de autonomie van de vakbonden ten aanzien van de politieke partijen. Na de oorlog bleef hij een belangrijke rol spelen. In 1950 verzette hij zich tegen de terugkeer van Leopold III. In die strijd sneuvelden door Belgische gendarmekogels een drie tal betogers in het Luikse Grâce-Berleur, wat Renard en zijn kameraden ertoe bracht een Waalse regering te vormen, zelfstandig van het unitaire België. Hij speelde ook een centrale rol in de algemene staking tegen de Eenheidwet (1960-1961). In die strijd verdedigde hij economische structuurhervormingen. Het federalisme in de unitaire staat moest de realisatie van de hervormingen mogelijk maken. Na de opschorting van de staking wilde

hij de strijd verder zetten. Hij nam ontslag en richtte de Waalse Volksbeweging op, de Mouvement populaire wallon (MPW). Door het vroegtijdig afsterven (1962) van André Renard zou de MPW nooit worden van wat hij ermee bedoelde. Uit de MPW zal het Rassemblement wallon (RW) groeien dat in 1968 werd opgericht. In de jaren daarop was het RW een te duchten politieke factor in de Belgische politiek. Nadat de traditionele partijen hun thema's hadden overgenomen deemsterde het RW weg. In 1985 werd het ontbonden om via heel wat omzwervingen in 2011 terug RW te worden. Vandaag streeft de partij naar een autonoom Wallonië waarin de inwoners zelfstandig over hun toekomst beslissen: ofwel in een Belgische confederatie, als onafhankelijke staat of in een unie met Frankrijk. Vermeldenswaard in dit verband is dat in 1963 in Antwerpen tijdens een grote massabetoging van de Vlaamse Volksbeweging een afvaardiging van de Mouvement populaire wallon (MPW) deelnam aan deze betoging. De Walen stapten achter hun hanenvlag op met een spandoek in het Frans "Union pour le federalisme et les reformes de structures". De Brusselse advocaat, Antoon Roosens (1929-2003) (die in de organisatie van de betoging een vooraanstaande rol speelde) zou de betoging nadien de zwanenzang van de geradicaliseerde Vlaamse beweging noemen. "De nieuwe Vlaamse klasse was al bezig de leiding van de Vlaamse beweging over te nemen, om er in plaats van een revolutionaire massabeweging een burgerlijke loge van dorpsnotabelen van te maken".

De tweede figuur waaraan we even herinneren is Jacques Yerna (1923-2003). Afkomstig uit de arbeidersklasse werd hij licentiaat economische wetenschappen aan de unief van Luik.. Hij trad in dienst bij de studiedienst van het ABVV. In die functie werkte hij mee aan de vertaling van de door André Renard voorgestelde structuurhervormingen in praktische beleidsvoorstellen o.l.v. van Prof. H. Janne (ULB). Hij was een intellectueel, nauw verbonden met de arbeidersbeweging. Hij was ook journalistiek actief en directielid van La Gauche en La Wallonie. Hij verliet een tijd de PSB en wijdde zich volledig aan de door André Renard opgerichte MPW (Hij volgde trouwens Renard op als voorzitter toen deze laatste overleed). Yerna en cs. waren interessante gesprekspartners voor elke flamingant.

Zijn er in het Waalse ABVV, FGTB, tekenen van herleving van een links-radicalistische regionale reflex? Het is allemaal nog pril, maar toch voldoende interessant om er de nodige aandacht aan te besteden. We verwijzen in dit verband naar een bijdrage van Walter Pauli in het Knack-magazine (18 februari 2015). Onder druk van de lange PS- regeringsdeelnames was de linkse, regionale reflex ondergesneeuwd. De vakbond o.l.v. Anne Demelenne gaf prioriteit aan goede contacten met de regeringen met PS- deelname. Nochtans broeide er wat in het FGTB. De sterke man van de Waalse mettalo's Nico Cué deed er alles aan om Anne Demelenne opzij te zetten. Met de PS voor het

eerst sedert lang in de oppositie en A. Demelenne die herstelde van een slepende ziekte, zag Nico Cué de kans schoon A. Demelenne uit te rangeren en zijn invloed in de FGTB te vergoten. Nico Cué sluit aan bij de linkse traditie van een A. Renard en J. Yerna. N. Cué stelt zich complexloos links op. Hij is van Spaanse afkomst en laat zich inspireren door wat de nieuwe links radicale bewegingen Podemos in Spanje en Syriza in Griekenland verdedigen. Daarenboven is hij net zoals A. Renard een overtuigde regionalist. In de lijn van die overtuiging heeft Nico Cué al vaak opgeroepen om terug te grijpen naar de Beginselverklaring van het ABVV in 1945. Artikel één in die verklaring spreekt over een “klassenloze maatschappij en de verdwijning van het salariaat” als syndicaal ideaal. Voor die nieuwe samenleving zal de vakbond moeten vechten: niet een klassieke klassenstrijd moet men aangaan, maar een niet minder hevige strijd van alle producenten van rijkdom tegen de oligarchie der banken en monopolies, die de opperste meesters zijn geworden van gans het productieapparaat. Op die manier koppelt Cué de brandende actualiteit – inleveringen, de EU, Griekenland, de gevolgen van de bankencrisis, LuxLeaks, Swissleaks,... - aan de oude ideologische basis die in 1945 geen keuze wilde of kon maken tussen de Belgische Socialistische Partij (BSP) en de Kommunistische Partij van België (KPB). Ook dat verleden krijgt een vervolg in Wallonië: een groeiend aantal ABVV-ers en FGTB-ers rekent de links radicale PVDA-PTB tot de vrienden van de beweging. In Wallonië ziet een deel van de FGTB-achterban graag dat de vakbond afstand neemt van de PS-sp.a. Al in 2011 dreigde Nico Cué met een ‘algemene staking van 72 uren’ tegen de regering Di Rupo. Walter Pauli: “De waarheid is dat Nico Cué en co aansturen op een Grieks scenario, een basissyndicalistische variant waarin de macht opnieuw toekomt aan een brede linkse volksbeweging die afkering van elke regering die aanpakt met de Europese instellingen, de banken met rust laat, het grootkapitaal beschermt, en de bevolking laat inleveren. Met zijn discours beïnvloedt Nico Cué ook het CSC, de Franstalige vleugel van het ACV.” Is met Nico Cué een nieuwe André Renard ‘opgestaan’ in Wallonië? In elk geval als het van hem afhangt zal Wallonië zich vervoegen bij de brede Europese beweging van soevereinistische en solidaire bewegingen die vandaag de neus door het venster steken en de traditionele machtselite in de EU uitdagen.

Vanuit de V-SB hebben we veel aandacht gegeven aan contacten met onze links-soevereinistische kameraden aan de overzijde van de taalgrens in Wallonië. Niet toevallig hebben we in 2007 reeds een gezamenlijke verklaring uitgegeven met de RPW, Rassemblement populaire wallon (RPW). Met kameraden als een Nico Cué liggen er terug mogelijkheden om verder te werken aan een breed front van soevereinistische en solidaire bewegingen in Vlaanderen en Wallonië.

Koerdistan

Stop de criminalisering van het Koerdisch verzet: vrijheid voor Silhan Ozcelik

Op 16 januari 2015 werd een jonge Koerdische vrouw, Silhan Ozcelik, op de luchthaven Stansted gearresteerd door de Britse politie. De dag nadien werd ze op borgtocht vrijgelaten maar op 1 april e.k. moet ze voor de rechtbank verschijnen. Ze wordt er van beschuldigd op 27 oktober 2014 de Eurostar trein van St. Pancras, Londen, naar de hoofdstad van Vlaanderen, Brussel, te hebben genomen in een poging de strijdkrachten van het Koerdisch verzet in Rojava, West Koerdistan, staat Syrië, te vervoegen. De Volksverdedigings-eenheden van Rojava (YPG/YPJ) zijn tot nu toe de enige gewapende macht die effectief ISIS in Syrië bestrijd op de grond.

Het Brits imperialisme is direct medeplichtig aan het opdelen van de Koerdische gebieden over verschillende koloniale entiteiten door het Sykes-Picotverdrag. Dit ligt mee aan de basis van de decennialange onderdrukking van de Koerdische bevolking in de moderne staten die uit de vroegere koloniale gebieden ontstonden. Het getuigt van een ongelooflijke hypocrisie en lafheid van de Britse imperialisten om op deze manier de strijd tegen ISIS te ondermijnen.

De V-SB veroordeelt ten strengste de repressie die het Britse regime voert tegen de Koerdische nationale bevrijdingsbeweging. De V-SB eist

- * de onmiddellijke en onvoorwaardelijke vrijlating van Silhan Ozcelik;
- * dat de verschillende takken van de Koerdische nationale bevrijdingsbeweging (PKK, HPG, PYD, YPG/YPJ, KCK, etc.) geschrapt worden van de Britse lijst van terroristische organisaties evenals van de gelijkaardige lijsten van de EU en haar lidstaten.

Palestina

Voor de vrijlating van Khalida Jarrar

Op 2 april j.l. werd het Palestijnse parlementslid Khalida Jarrar 's ochtends vroeg uit haar huis in Ramallah, bezet Palestina, ontvoerd door commando's van de zionistische bezettingskrachten. Terwijl haar echtgenoot werd opgesloten in een kamer werd Jarar naar de gevangenis van Ofer, nabij Ramallah, gebracht, om later te worden overgebracht naar de HaSjaron-gevangenis.

Khalida Jarrar is een bekende en uitgesproken politieke leidster van het Palestijnse volk. Ze is een activiste voor de verdediging van de rechten van de Palestijnse politieke gevangenen en lid van het Palestijnse parlement voor het Volksfront voor de Bevrijding van Palestina.

De ongebreidelde repressie tegen Palestijnse politieke leiders en activisten is een strategie om het groeiende verzet tegen de racistische zionistische bezettings- en kolonisatiemacht. De V-SB eist dan ook de onmiddellijke en onvoorwaardelijke vrijlating van Khalida Jarrar.

(Herneming van een opinietekst op de webblog "<http://noordzeerepubliek.wordpress.com>" van 2 februari 2014, maar nog steeds een actuele kwestie)

De overstap van Peter De Roover naar de N-VA heeft voor heel wat beroering gezorgd binnen en buiten de Vlaamse Beweging. Heel wat mensen (voornamelijk N-VA-gezinden) juichten de stap toe, heel wat anderen zagen hierin een verdere verschraling van de Vlaamse Beweging, die wederom slechts een vormingscentrum voor toekomstige politici lijkt te zijn. Uiteraard is het aan De Roover zelf om te beslissen welke carrière hij ambieert, niemand "bezit" hem, noch VVB, noch N-VA, noch de "Vlaamse Beweging" in haar geheel. Het is overigens bijzonder merkwaardig dat er zo veel kritiek komt op het feit dat iemand die al jaar en dag met politiek bezig is beslist om... aan politiek te doen. Maar los van de keuzes van de persoon De Roover zelf, dringt er zich een veel problematischer keuze op, namelijk die van de te volgen strategie. Want het is al langer een gegeven dat de partijpolitieke vleugel van "de Vlaamse Beweging" niet alleen in ledenaantal maar ook in maatschappelijke relevantie de niet-partijgelieerde beweging veruit overschaduwde. De impact van wat politici van de V-partijen zeggen is vele malen groter dan de impact van wat alle Vlaamsgezinde organisaties samen zeggen en doen. Wie in de doorsnee stad in Vlaanderen rond loopt en mensen willekeurig vraagt of zij VVB of aanverwante organisaties kennen, zal tot de vaststelling komen dat "de Vlaamse Beweging" quasi compleet afwezig en onbekend is in de samenleving. Haast nergens zullen er "Vlaamse" affiches te vinden zijn, tenzij vanwege de partijen. Haast nergens is een Vlaamsgezinde actiegroep bezig rond maatschappelijke thema's die de louter defensieve taalstrijd overstijgt (en dan nog: een taalbeweging die zichzelf respecteert zou bijvoorbeeld massaal inzetten op cursussen Nederlands voor anderstaligen, om maar iets te zeggen). Haast nergens speelt de Vlaamse Beweging een pioniersrol in cultuur en kunst. De Wever zei ooit dat de Vlaamse Beweging zichzelf beter kan opdoeken. Te meten aan de maatschappelijke relevantie, heeft hij gelijk, en de overstap van De Roover voorstellen als alsnog een "erkenning van die beweging" is zichzelf een illusie aanpraten, want eigenlijk gebeurt juist het omgekeerde: die overstap zelf toont aan dat de Beweging ondergeschikt is aan de partijhoofdkwartieren.

Dat is de situatie van vandaag, maar die hoeft natuurlijk niet zo te blijven. Meer zelfs, de huidige keuze voor de partijpolitieke weg zal wellicht nefast blijken te zijn in de toekomst, wanneer de beperkingen van het Belgische parlementaire model zichtbaar worden, en dan zal er net een brede, sterke beweging nodig

zijn om aan die beperkingen voorbij te gaan. De Vlaamse Beweging zoals die vandaag bestaat zal daar misschien niet meer aan te pas komen. Ze is al te veel geïnfecteerd door het partijvirus. In de plaats is er eerder nood aan een soort Vlaamse Beweging 2.0, die zich buiten het kader van de Belgische parlementaire antidemocratie durft bewegen.

Dat de partijpolitieke strategie een doodlopende straat is, dat staat zo goed als vast. België hervorm je niet, België hervormt jou. Vandaag belichaamt de N-VA die strategie, en doet dat voorlopig met verve, maar ondertussen is al gebleken dat de Belgische staat ook kan functioneren zelfs al haalt N-VA meer dan dertig procent van de stemmen. Er is geen Vlaamse meerderheid nodig om een Belgische regering te vormen, dus de “confederale” revolutie waar N-VA graag mee te koop loopt, is op voorhand al gedoemd te mislukken, want ze zal nooit binnen een Belgisch kader kunnen waar gemaakt worden. Voor N-VA is er de keuze van ofwel in de oppositie te belanden voor vijf jaar, ofwel deel te nemen aan een regering van ‘economisch herstel’ of zoiets, een eufemisme voor ‘nationaal Belgisch herstel’ waar alle communautaire hervormingen in de koelkast geplaatst worden voor een liberale economische regering die tegen de daaropvolgende verkiezingen massaal weggestemd zal worden. Confederalisme komt er niet, binnen het kader van het Belgisch parlement. Die druk zal vanuit het Vlaams parlement moeten komen, dat unilateraal een ‘confederaal’ model zal moeten opleggen. En dat kan alleen als de V-partijen zowel een absolute meerderheid halen in dat parlement, als bereid zijn om samen een regering te vormen (VB – N-VA dus). De tweede ‘als’ is op dit moment een hypothetisch vraagstuk waar eigenlijk niet veel over te zeggen valt, want we weten niet echt hoe de partijbesturen van deze twee zich zouden gedragen in geval van een gezamenlijke meerderheid aan parlementaire zitjes. Voorwaarde nummer één, een Vlaamsgezinde meerderheid, wordt een problematisch gegeven. En wel omdat zowel VB als N-VA zich nogal rechts opstellen, en daarmee een heel gamma aan potentieel Vlaamsgezinde, maar economisch meer ‘linkse’ kiezers in de kou laten staan, die dan maar op B-partijen blijven stemmen. Er zou een (centrum)-linkse Vlaamsgezinde partij moeten opstaan, om het electoraat van SP.A (en groen) in te pikken en zo die ‘confederalistische’ meerderheid mogelijk te maken. En dan nog is er enkel een samenwerking mogelijk op institutioneel vlak, dat wil zeggen een Vlaamse regering die als enig streefdoel heeft die autonomie te verwerven. De kans is immers heel reëel dat op heel wat andere thema’s het water veel te diep zal zijn. Kortom, op lange termijn is de partijpolitieke weg enkel mogelijk indien de partijpolitiek aan Vlaamse zijde zich herschikt – lees: er een centrum-linkse V-partij bij komt.

Dat zal de komende jaren wellicht niet het geval zijn, net zo min als een plots samen gaan van VB en N-VA. Via partijpolitieke weg de “confederale” revolutie beginnen is dus quasi uitgesloten. De kans is dan ook reëel dat N-VA vroeg of laat de VU zal achterna gaan, de vorige “centrum” V-partij die ook te pletter

sloeg op de klippen van de Belgische participatie. Want, nogmaals: België hervorm je niet, België hervormt jou. Daarom juist is er nood aan een buitenparlementaire strategie, dat wil zeggen een brede, pluralistische, sterke volksbeweging die massaal kan mobiliseren, zoals dat bijvoorbeeld in Catalonië het geval is. De vraag is of dit vanuit de Vlaamse organisaties in hun huidige vorm kan verwezenlijkt worden. De meeste van de leden ervan zijn immers al op de een of andere manier aan een partij gebonden, en zullen de partijbelangen (die onvermijdelijk vooral op de korte termijn gericht zijn) steeds laten doorwegen. Een Vlaamse Beweging 2.0 zal misschien moeten ontstaan uit de marge van de oude beweging, zij die de partijpolitiek in Belgische context werkelijk durven overstijgen én bestrijden als het moet en daarbij geen enkel Vlaams heilig huisje uit de weg gaan. Zo'n beweging schuwt de confrontatie niet, zo'n beweging kleurt niet binnen de lijntjes van het legalistisch (dus Belgisch) kader, en zoekt actief naar manieren om een volkse tegenmacht uit te bouwen, met alle middelen nuttig en/of noodzakelijk. Zo'n beweging loopt ook niet blindelings de Europese vlag achterna, de volgende dwangbuis. Zo'n beweging sluit zich ook niet op in negentiende-eeuws provincialisme, maar mobiliseert alle lagen van de bevolking in heel Vlaanderen. En tenslotte schuwt zo'n beweging ook de zelfkritiek niet, noch wentelt die zich in calimero-zelfbeklag over de onvermijdelijke vuile tegenstand die er zal komen. Waar moet zo'n beweging dan vandaan komen? Misschien moeten Vlaamsgezinden eens massaal op excursie naar Catalonië, Baskenland of Schotland, waar het wel lijkt te lukken.

1 mei

1 meiverklaring van V-SB

Op een strijddag als 1 mei trekken twee volkeren de aandacht, omdat zij elk op een andere manier in een belangrijke strijd voeren voor hun rechten – hun mensenrechten, hun sociale rechten en hun recht op zelfbeschikking. Beiden tonen hoezeer die verschillende soorten rechten met elkaar verbonden zijn. In de eerste plaats gaat het om de Koerden, die in West-Koerdistan (Rojava) een heroïsch gevecht hebben geleverd en nu nog leveren tegen de benden van Daesh, extreem-rechts in zijn brutaalste vorm. In een uiterst moeilijke geopolitieke en militaire situatie, slagen zij er zo goed en zo kwaad als het kan hun lot in eigen handen te nemen en onder leiding van de linkse nationale bevrijdingsbeweging een model op te richten dat in schril contrast staat met dat van de rest van het Nabije Oosten en zelfs van Europa: het is gebaseerd op de gelijkheid tussen man en vrouw en de verschillende plaatselijke nationale en religieuze groepen en op het principe van de basisdemocratie. Gelukkig begint de solidariteit zich ook in Vlaanderen te organiseren, getuige de recente oprichting van het Steuncomité voor Rojava. En het hoeft niet te verbazen dat Vlaams extreem-rechts, in de vorm van de doorzichtige mantelorganisatie van het Vlaams Belang genaamd Pegida, zich impliciet solidair heeft verklaard met zijn tegenhangers in het Nabije Oosten door zich in te zetten voor de blijvende criminalisering van het Koerdische verzet.

Maar veel vergelijkbaarder met onze situatie is die in Griekenland. Bij de laatste verkiezingen heeft het Griekse volk, na jaren van rampzalige eurocratendictaten, bij de nationale verkiezingen duidelijk laten blijken dat het over zijn eigen lot wil beschikken. Hoewel SYRIZA met een zeer gematigd, sociaaldemocratisch te noemen programma naar de kiezer is getrokken, kreeg de partij en de door haar geleide regering de aanbliksems van een flink deel van 'weldenkend' Europa over zich heen. Het is trouwens nog maar de vraag in welke mate de Griekse regering de rug recht en het been stijf zal kunnen houden onder de gigantische druk van de Europese financiële, economische en politieke machten (genoemd in volgorde van belangrijkheid). De toekomst zal het uitwijzen.

Wat in Griekenland gebeurt, klinkt misschien als een ver-van-mijn-bedshow, maar is het niet. Het beleid dat Griekenland achtereenvolgens van een export-naar een importeconomie heeft gemaakt, het in de schulden heeft gestoken en het vervolgens een beleid heeft opgedrongen dat niet alleen de al zeer zwakke sociale zekerheid van het land onderuit heeft gehaald, met armoede en hoger tot gevolg, maar ook nog eens de nationale schulden verder heeft doen stijgen – dat beleid werd en wordt mede opgelegd vanuit het hart van ons land:

Brussel. En dat beleid is de toepassing van dezelfde principes die ook in dit land worden opgelegd, met bereidwillige medewerking van onze nationale politieke elites, over de partijgrenzen heen. De huidige beleidsplannen en beleidsverwezenlijkingen zijn er de uiting van: indexsprong, ondergraving van het recht op syndicaal verzet ('minimumdienstverlening'), verhoging van de pensioenleeftijd, bestraffing van werkloosheid, ondergraving van de openbare diensten, ... Het is dan ook hoopgevend dat ook het verzet ertegen zich de afgelopen maanden heeft beginnen roeren – ook al is het zeer jammer dat dit niet eerder gebeurd is. Want ondanks alle promopraat is de regering-Michel qua fundamentele koers weinig meer dan de verderzetting van de regering-Di Rupo, de kracht van nog-maar-eens-hetzelfde. In ieder geval is wie ooit geloofd heeft dat België en de PS garant stonden voor een sociaal beleid, er nu toch echt aan voor de moeite.

De regering is, uiteraard, potdoof voor het verzet (“Stemmen en zwijgen!”), en ja, het is niet onredelijk te denken dat zij erin zal kunnen slagen haar wil op te leggen. Daarom denken we dat het noodzakelijk is dat we ons hier niet bij neerleggen – iedere democratie is immers gebaseerd op een permanente druk van onderuit. En uiteindelijk zullen wij ons, willen wij komaf maken met het neoliberale beleid (dat zich presenteert als rationeel, maar in wezen blind-ideologisch is), zullen wij onze soevereiniteit moeten heroveren, zodat we zelf kunnen beslissen over onze economie. Soevereiniteit is dan misschien op zichzelf niet voldoende voor een sociaal beleid, het is er wel de noodzakelijke voorwaarde van.

Zondag 9 augustus, Doel

Naar jaarlijkse gewoonte, Doelse Feesten in het dorp dat weigert te buigen voor de machtige financiële lobbygroepen !

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou!
Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22

in voorraad:
"V-SB t-shirt"
"Vlaanderen Tegen Racisme"
"Ik ♥ van Brussel"

Alle foto's van V-SB acties zijn te vinden op onze Flickr-account :
<https://www.flickr.com/photos/v-sb>